

Lublin, 24 maja 2021 r.

Dr hab. Joanna Bodio

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

Katedra Postępowania Cywilnego i Międzynarodowego Prawa Handlowego

RECENZJA

**rozprawy doktorskiej magistra Michała Sehna
pt. „Egzekucja z praw własności przemysłowej”**

UWAGI OGÓLNE

I. Wybór tematu rozprawy

Dokonany przez Autora wybór tematu uznać należy za trafny. W piśmiennictwie prawniczym brak jest bowiem monograficznego opracowania problematyki egzekucji z praw własności przemysłowej. Tymczasem praktycznego znaczenia tej egzekucji nie sposób przecenić. Pomimo tego, w nauce nie wyjaśniono jej charakteru z punktu widzenia teorii procesu cywilnego, jak też nie rozwiązano szeregu zagadnień szczegółowych. Istniejącą w powyższym zakresie lukę stara się wypełnić recenzowana rozprawa doktorska.

Z uznaniem należy zatem przyjąć podjętą przez Autora próbę całościowego przedstawienia problematyki egzekucji z praw własności przemysłowej oraz problemów praktycznych wyłaniających się na tle stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Niewątpliwym walorem pracy jest to, iż

analizując obowiązujące prawo Autor odnosi się szeroko także do uregulowań zagranicznych.

II. Cel badawczy

Swój cel badawczy Autor określa jako zbadanie, czy istniejące regulacje dotyczące „egzekucji świadczeń pieniężnych z własności przemysłowej (...) są wystarczające i nie wymagają interwencji ze strony ustawodawcy” oraz opisanie zasad, na jakich odbywa się egzekucja z praw własności przemysłowej w porównaniu do zagranicznych porządków prawnych (niemieckiego, czeskiego, estońskiego i norweskiego). Antycypując wnioski wynikające z oceny rozprawy należy wskazać, że cele te zostały przez Autora osiągnięte.

II. Metoda badawcza

Podstawową metodą badawczą zastosowaną w rozprawie jest metoda dogmatyczno-prawna zastosowana w odniesieniu do aktów prawa polskiego oraz prawa zagranicznego. Za zaletę pracy uważam to, że komparatystyka podporządkowana jest rozwiązywaniu analizowanych problemów interpretacyjnych, a jej rola nie ogranicza się do wykazania erudycji Autora, lecz wnosi wkład w poznanie trendów panujących w innych ustawodawstwach w odniesieniu do problematyki egzekucji z praw własności przemysłowej.

Autor oparł się na wykładni językowej, systemowej, teleologicznej i funkcjonalnej. Pewien niedosyt budzi ujęcie historyczne analizowanej problematyki, które Autor ograniczył do jednej strony (s. 13), bez odniesienia do bogatej literatury przedwojennej i powojennej (m.in. M. Allerhanda, S. Gołaba, Z. Wusatowskiego, J. Korzonka, M. Waligórskiego, F. Kruszelnickiego).

Zastosowane metody badawcze pozwoliły Autorowi na uzyskanie odpowiedzi co do kompletności istniejących uregulowań dotyczących egzekucji z praw własności przemysłowej oraz na wysunięcie licznych wniosków *de lege lata* i *de lege ferenda*, które wzbogacają istniejącą w tym zakresie lukę.

UWAGI SZCZEGÓŁOWE

I. Struktura rozprawy

Wszechstronne ujęcie tematu zaprezentowane w rozprawie doktorskiej możliwe było dzięki układowi rozprawy, który odzwierciedla zagadnienia objęte tematem.

Całość problematyki Autor dzieli na trzy rozdziały, omawiając kolejno: zakres przedmiotowo-podmiotowy badań (rozdział I), wszczęcie egzekucji i czynności zmierzające do jej skuteczności (rozdział II) oraz sposoby zaspokojenia wierzyciela i zakończenie egzekucji (rozdział III).

Tak ujętą treść poprzedzają uwagi wstępne, a kończy podsumowanie, w którym Autor zawarł swe wnioski płynące z przeprowadzonej analizy.

Układ ten uważam za prawidłowy. W razie publikacji pracy drukiem można jednak rozważyć wprowadzenie pewnych korekt, np. zmianę rozdziału I poprzez wydzielenie z niego i ulokowanie w odrębnym rozdziale uwag dotyczących praw własności przemysłowej jako przedmiotu egzekucji oraz relacji między dobrem materialnym a własnością przemysłową. W moim przekonaniu Autor mógłby również przemyśleć przeniesienie rozważań odnoszących się do uczestników postępowania egzekucyjnego z rozdziału I do rozdziału II dotyczącego wszczęcia egzekucji i czynności zmierzających do jej skuteczności. Żeby uniknąć powtórzeń można byłoby również przenieść z rozdziału II podrozdział 2.2. dotyczący określenia sposobów zaspokojenia

wierzyciela z praw własności przemysłowej na początek rozdziału III, o tym samym tytule.

III. Treść (podstawowe tezy rozprawy)

W celu właściwego przedstawienia walorów recenzowanej rozprawy przytoczę najważniejsze spośród wyrażonych w niej poglądów Doktoranta.

W rozdziale I Autor dokonał rozróżnienia postępowania egzekucyjnego od egzekucji, wskazując słusznie, że nie są to pojęcia tożsame. Rozróżnienie dokonane przez Autora pozostawia jednak pewien niedosyt. W szczególności Autor mógł poszerzyć nieco przytoczenie występujących w literaturze definicji „postępowania egzekucyjnego”, a także powołać w szerszym zakresie definicje pojęcia „egzekucja” (w pracy powołana jest tylko definicja A. Marciniaka – s. 15). Ponadto, pomimo próby stworzenia własnej definicji postępowania egzekucyjnego (s. 16), Autor nie dokonał wyraźnej dystynkcji pomiędzy przedmiotem postępowania egzekucyjnego z praw własności przemysłowej oraz przedmiotem tej egzekucji. Celem tego rozdziału rozprawy jest nie tylko przedstawienie pojęcia przedmiotu postępowania egzekucyjnego w znaczeniu abstrakcyjnym, lecz przede wszystkim określenie tego, co stanowi przedmiot konkretnych czynności procesowych i egzekucyjnych dokonywanych w postępowaniu egzekucyjnym z praw własności przemysłowej oraz co stanowi przedmiot tej egzekucji. Szkoda więc, że Autor nie dokonał wyraźnego rozróżnienia przedmiotu postępowania egzekucyjnego (czyli tego, co stanowi przedmiot czynności procesowych i egzekucyjnych dokonywanych w postępowaniu egzekucyjnym) od przedmiotu egzekucji z praw własności przemysłowej (czyli tego na co ukierunkowana jest aktywność organu egzekucyjnego). Po trzecie Autor nie wykorzystał w pełni istniejącej bogatej literatury w tym zakresie.

W rozdziale tym Autor wskazał podstawy egzekucji (czyli tytuły wykonawcze) i dokonał porównania istniejących na gruncie prawa polskiego i zagranicznego katalogów tytułów egzekucyjnych. Porównując istniejące tytuły egzekucyjne, Autor - wzorując się na rozwiązaniach istniejących w prawie niemieckim i estońskim - postuluje wprowadzenie do polskich tytułów egzekucyjnych ugód zawieranych przed adwokatami, których wykonalność została stwierdzona sądownie lub notarialnie. Słuszna jest konstatacja Autora, że wprowadzenie takiej możliwości skróciłoby czas trwania postępowania egzekucyjnego i ułatwiłoby jego przebieg.

Kolejnym zagadnieniem rozważanym przez Autora jest niestety zdawkowo potraktowana kwestia zbiegu egzekucji (sądowych, sądowej i administracyjnej oraz administracyjnych).

Następnie Autor rozważa problematykę uczestników postępowania egzekucyjnego. Autor trafnie określił organy egzekucyjne uprawnione do prowadzenia postępowania egzekucyjnego z praw własności przemysłowej, wśród których wskazał komornika, chyba że egzekucja jest prowadzona przez zarząd przymusowy prawa lub przedsiębiorstwa albo sprzedaż przedsiębiorstwa - wówczas organem egzekucyjnym jest sąd.

Kolejne zagadnienia przedstawiane przez Autora w rozdziale I dotyczą kwestii materialnoprawnych, czyli relacji między dobrem materialnym a własnością przemysłową oraz wskazania praw własności przemysłowej. Jak wskazałam wyżej, dla lepszej przejrzystości pracy rozważania te mogłyby znaleźć się w osobnym rozdziale, który powinien rozpoczynać się od definicji własności przemysłowej. Autor zestawiając własność przemysłową z dobrami materialnymi stwierdza, że w przeciwieństwie do dobra niematerialnego jest ona dobrem niematerialnym osobistym, „które do swego zaistnienia wymaga twórczego nakładu pracy człowieka. Odrębności tej nie może zmieniać fakt wyrażenia własności przemysłowej w materialnym przedmiocie (rzeczy), ponieważ jest on tylko nośnikiem, którego cechy zostały zdominowane przez

ów substrat niematerialny” (s. 45). Jednocześnie wskazuje on, że nie istnieje legalna definicja własności przemysłowej, ale ustawa – Prawo własności przemysłowej wyjaśnia ją przez wskazanie jej elementów, tj. wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, znaku towarowego, oznaczenia geograficznego i topografii układu scalonego. Pomimo słuszności tych rozważań definicja własności przemysłowej przedstawiona przez Autora wydaje się niewystarczająca, nie tylko przez brak odesłania do innych funkcjonujących w doktrynie definicji tej własności, czy przez brak stanowiska co do podmiotowego lub przedmiotowego jej ujęcia, ale też co do odróżnienia pojęcia własności przemysłowej od praw własności przemysłowej. Pracę wzbogaciłoby także porównanie pojęć własności przemysłowej funkcjonujących w prawie polskim i w konwencjach międzynarodowych.

Autor trafnie zauważa, że własność przemysłowa nie może być utożsamiana z przedmiotami materialnymi, a „prawa wyłączne (patenty, prawa ochronne, prawa z rejestracji) obejmują swoim zakresem również przedmioty materialne, jednak samo istnienie prawa nie jest związane z jego bytem, gdyż prawo własności przemysłowej obejmuje swoim zakresem sam koncept lub proces wytworzenia/stworzenia konkretnego dobra materialnego lub rozwiązania, które może mieć urzeczywistnienie materialne” (s. 43). Dlatego Autor dokonuje rozróżnienia na dobra prawne – przedmioty materialne (rzeczy) i dobra niematerialne (dobra osobiste i dobra koncepcyjne) - objęte ochroną prawną i inne dobra pozbawione takiej ochrony (s. 43-45). W rozważaniach tych brakuje bardziej szczegółowego rozróżnienia dóbr niematerialnych od dóbr osobistych. O ile bowiem dobra osobiste mają niemajątkowy charakter, o tyle dobra niematerialne są już majątkowej natury. Rozważania Autora w tym zakresie budzą pewien niedosyt, zwłaszcza co do cech charakteryzujących prawa na dobrach niematerialnych i podobieństwa tych praw do praw rzeczowych. Jeśli chodzi o charakter i treść praw własności przemysłowej, Autor mógł sięgnąć do monografii A. Jakubeckiego (*Postępowanie zabezpieczające w sprawach z*

zakresu prawa własności intelektualnej, Kraków 2002), który we wzorcowy sposób dokonuje dystynkcji między analizowanymi przez Doktoranta pojęciami. W kwestiach materialnoprawnych literaturę można było poszerzyć np. o opracowania J. Barty, R. Markiewicza, M. Poźniak-Niedzielskiej i in.

Zakres przedmiotowy dóbr zaliczanych do kategorii dóbr niematerialnych ulega stałemu rozszerzaniu wskutek objęcia ochroną prawną coraz to nowych przejawów działalności z zakresu własności przemysłowej. Dlatego Autor słusznie zauważa, że wskazany w ustawie – Prawo własności przemysłowej i analizowany przez niego katalog praw własności przemysłowej będzie w przyszłości modyfikowany (s. 47). Wśród praw własności przemysłowej Autor wyróżnia: patent, prawo ochronne na wzór użytkowy, prawo z rejestracji wzoru przemysłowego, prawo ochronne na znak towarowy, prawo z rejestracji na oznaczenie geograficzne, prawo z rejestracji topografii układu scalonego, licencje (s. 48-62).

Analiza poglądów doktryny w połączeniu z interpretacją materiału normatywnego prowadzi Autora do słusznego wniosku, iż majątkowy charakter tych praw pozwala na egzekwowanie z nich wierzytelności w toku egzekucji sądowej świadczeń pieniężnych, pomimo że prawa te są ustanowione na niematerialnych wytworach twórczości człowieka, z pewnymi odmiennosciami w stosunku do prawa z rejestracji na oznaczenie geograficzne oraz prawa ochronnego na wspólny znak towarowy i znak towarowy gwarancyjny, dla których prowadzona jest egzekucja przez zarząd przymusowy przedsiębiorstwa lub sprzedaż przedsiębiorstwa. Ponadto Autor prawidłowo konkluduje, że egzekucja jest możliwa jedynie z istniejącego prawa (tj. patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji lub objętego ochroną niezarejestrowanego wspólnotowego wzoru przemysłowego). Jeśli zaś prawo wygasło w toku egzekucji i jest ona prowadzona wyłącznie z tego prawa postępowanie egzekucyjne należy w całości umorzyć, a ewentualna egzekucja może być prowadzona jedynie z majątkowych praw autorskich do wynalazku, wzoru

przemysłowego, wzoru użytkowego, znaku towarowego lub topografii układu scalonego. Poza kręgiem wskazanych praw pozostaje oznaczenie geograficzne, które nie jest objęte ochroną prawa autorskiego, gdyż nie można go uznać za utwór w rozumieniu prawa autorskiego (s. 62 i nast.).

Rozdział II rozprawy dotyczy wszczęcia egzekucji i czynności zmierzających do jej skuteczności. Autor przedstawia w nim sposoby zaspokojenia wierzyciela z praw własności przemysłowej, dokonując jednocześnie porównania istniejących w polskim systemie prawnym sposobów egzekucji z praw własności przemysłowej z uregulowaniami istniejącymi w prawie niemieckim, czeskim, estońskim i norweskim, wskazując, że w polskim porządku prawnym istnieje najszerszy katalog tych sposobów (s. 67-68).

W rozdziale II Autor analizuje także kwestię wszczęcia postępowania egzekucyjnego wraz ze sposobami jego wszczęcia i wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Trafne są w tym przedmiocie przedstawione przez Autora wnioski *de lege ferenda* dotyczące np. wprowadzenia jednolitego formularza wniosku o wszczęcie egzekucji (s. 82). Należy zaznaczyć, że wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz egzekucji nie następują w tym samym momencie. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie jest tożsame ze wszczęciem egzekucji i nie gwarantuje podjęcia czynności egzekucyjnych. Postępowanie egzekucyjne zostaje wszczęte z dniem złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji. Wszczęcie egzekucji następuje w momencie dokonania pierwszej czynności egzekucyjnej, czyli zawiadomienia dłużnika o jej wszczęciu wraz z wymienieniem sposobów egzekucji, pouczeniem o środkach zaskarżenia oraz przedstawieniem treści tytułu wykonawczego, co w praktyce jest równoznaczne z doręczeniem odpisu tytułu wykonawczego (art. 805 k.p.c.). Oznacza to, że samo złożenie wniosku (żądania wszczęcia, polecenia wszczęcia) nie skutkuje jeszcze wszczęciem egzekucji, a jedynie uruchamia właściwe postępowanie egzekucyjne. Dlatego Autor dokonał w pracy

prawidłowego rozróżnienia między wszczęciem postępowania egzekucyjnego (s. 68) i wszczęciem egzekucji (s. 88-90).

Następnie Autor analizuje czynności zmierzające do skuteczności egzekucji, wymieniając wśród nich wysłuchanie stron i innych uczestników postępowania (s. 92-94), żądanie wyjaśnień lub informacji (s. 94-98), złożenia przez dłużnika wykazu majątku (s. 98-100), zlecenie poszukiwania majątku dłużnika (s. 101-103), wyjawienie majątku (s. 103-112). Rozważania w powyższej materii nawiązują do dorobku polskiej doktryny prawa procesowego oraz uregulowań zagranicznych. Poglądy Autora są należycie uzasadnione.

Najobszerniejszy III rozdział pracy dotyczy sposobów zaspokojenia wierzyciela („którymi można prowadzić egzekucję świadczeń pieniężnych z praw własności przemysłowej, czy to bezpośrednio z nich, czy też z konglomeratów składników, w których skład wchodzi te prawa” – s. 113) i zakończenia postępowania egzekucyjnego. Autor wskazuje w nim sposoby zaspokojenia wierzyciela z praw własności przemysłowej: 1) z dochodu, jakie przynosi zajęte prawo (art. 911⁶ § 1 *in principio* k.p.c.), 2) z realizacji zajętego prawa (art. 911⁶ § 1 *in fine* k.p.c.), 3) poprzez sprzedaż zajętego prawa (art. 911⁶ § 1 *in fine* k.p.c.) z wolnej ręki (art. 911⁷ § 1 k.p.c.) albo w drodze licytacji publicznej – tradycyjnej (art. 911⁷ § 3 k.p.c.) lub w drodze licytacji elektronicznej (art. 911⁷ § 3 w zw. z art. 879¹ k.p.c.), 4) przez zarząd przymusowy zajętego prawa (art. 911⁶ § 2 k.p.c.), 5) przez zarząd przymusowy przedsiębiorstwa (art. 1064¹ k.p.c.), 6) przez sprzedaż przedsiębiorstwa (art. 1064¹⁴ i nast. k.p.c.) z wolnej ręki (art. 1064¹⁸ k.p.c.) albo w drodze licytacji publicznej – tradycyjnej (art. 1064²⁰ k.p.c.).

W rozdziale tym zabrakło dystynkcji pomiędzy zakresami terminów „sposób egzekucji” i „przedmiot egzekucji”. Jak się wydaje z przedstawionego przez Autora opisu poszczególnych sposobów egzekucji z praw własności przemysłowej wynika, że rozumie on sposób egzekucji tak samo jak F. Kruszelnicki, czyli jako określoną w ustawie czynność, która zależnie od

osnowy egzekwowanego roszczenia i od rodzaju przedmiotu egzekucyjnego powinna być zastosowana do upatrzzonego przez wierzyciela przedmiotu, celem uzyskania zaspokojenia roszczenia.

Rozważania Autora dotyczące sposobów egzekucji z praw własności przemysłowej to egzemplifikacja solidnej dogmatyki prawa procesowego cywilnego. Wszystkie wywody cechuje solidny poziom merytoryczny oraz dbałość o właściwe uzasadnienie i udokumentowanie prezentowanych poglądów. Autor nie ogranicza się do analizy przepisów prawnych, ale wskazuje na istniejące nieprawidłowości (np. co do relacji art. 900 i 910¹ k.p.c. – s. 115, zastosowania do egzekucji z praw własności przemysłowej art. 910³ k.p.c. – s. 124-125, egzekucji z praw wspólnika spółki cywilnej – s.125-129, redakcji art. 911⁷ § 3 k.p.c. dotyczącego sprzedaży z wolnej ręki – s. 136-137) i wysuwa interesujące wnioski *de lege ferenda*, które mogą przyczynić się do ich naprawy. Dokonywana przez Autora w kulturalny sposób polemika z niektórymi poglądami głoszonymi w piśmiennictwie niewątpliwie przyczyni się do wyeliminowania istniejących niejasności.

Ponadto dokonując komparatystki odnoszącej się do sposobów egzekucji z praw własności przemysłowej z zagranicznymi regulacjami prawnymi Autor wysuwa ciekawe postulaty np. wprowadzenia teleinformatycznego systemu, w którym umieszczane będą informacje o dokonywanych zajęciach, co usprawni bieg i skuteczność postępowania oraz przekazywania informacji pomiędzy podmiotami w toku postępowania (s. 118-119), przyznania pierwszeństwa licytacji elektronicznej przed tradycyjną (s. 171), czy przyznania organowi egzekucyjnemu uprawnienia do udzielania licencji na korzystanie z własności przemysłowej (s. 188).

Zwieńczeniem rozdziału III są rozważania dotyczące zakończenia postępowania egzekucyjnego, czyli wyegzekwowania całej wierzytelności, przez co następuje całkowite zaspokojenie wierzyciela, bądź brakiem zaspokojenia wierzyciela egzekwującego. Jednym ze sposób zakończenia

postępowania jest umorzenie postępowania połączone z uchynieniem dokonanych czynności egzekucyjnych. Autor szczegółowo wskazuje przyczyny umorzenia postępowania egzekucyjnego z urzędu, na wniosek lub z mocy prawa (s. 211-216). Z dokonanego przez Autora komparatystycznego zestawienia sposobów zaspokojenia wierzyciela z praw własności przemysłowej wynika, że katalog tych sposobów jest najszerszy w polskim systemie prawnym.

W zakończeniu rozprawy Autor podsumowuje uregulowania polskie, niemieckie, estońskie, czeskie i norweskie w zakresie egzekucji z praw własności przemysłowej. Wskazuje jednocześnie, że obowiązujące w polskim systemie prawnym przepisy dotyczące egzekucji z praw własności przemysłowej są co do zasady wystarczające, choć część z nich wymaga zmiany w kierunku przez niego zaproponowanym.

Rozprawa została starannie napisana i występują w niej niewielkie usterki, których wskazanie może ułatwić Autorowi przygotowanie rozprawy do druku, na co niewątpliwie zasługuje. Po pierwsze – tytuł rozdziału III nieco różni się w spisie treści i na s. 113, niepotrzebne są też kropki po tytułach rozdziałów i podrozdziałów. Ponadto przy powoływaniu definicji postępowania egzekucyjnego i egzekucji brakuje cudzysłowu (s. 15), w niektórych fragmentach rozprawy, w których Autor prezentuje rozbieżne zapatrywania doktryny brak jest wyraźnego zarysowania gdzie zaczynają się rozważania autora danego poglądu, w przypisie nr 92 brak jest podania stron lub *passim*.

Reasumując należy podkreślić, że polskie regulacje prawne dotyczące postępowania egzekucyjnego nie zawierają osobnej jednostki redakcyjnej dotyczącej egzekucji z praw własności przemysłowej, co nie przeszkodziło Autorowi z dużą swobodą poruszać się zarówno po unormowaniach Kodeksu postępowania cywilnego, jak i innych aktów prawnych.

Poglądy Autora wyrażane *de lege lata* i *de lege ferenda* zasługują na akceptację, a zaznaczyć należy, iż dotyczą one skomplikowanej materii. Tym

bardziej więc podkreślić trzeba wysiłek Autora włożony w jej systematyczne przedstawienie, zwłaszcza że czyni to z dobrym rezultatem, przekonująco argumentując swoje stanowisko.

W wszystkich rozdziałach rozprawy Autor zawarł rozważania komparatystyczne, w których przedstawił charakterystykę unormowań prawa niemieckiego, czeskiego, estońskiego i norweskiego. Podkreślenia wymaga fakt, że w pracy nie ograniczono się tylko do zestawienia obcych unormowań, ale uwagi prawnoporównawcze wpleciono także w odpowiednich miejscach dalszych uwag merytorycznych pracy, co pozwoliło Autorowi na wysunięcie – wzorowanych na tych unormowaniach – interesujących wniosków *de lege ferenda*.

Autor swobodnie posługuje się językiem prawniczym, poprawnie używa fachowej terminologii, a tok jego wypowiedzi jest zrozumiały i komunikatywny.

Mgr Michał Sehn wykazał się umiejętnością gromadzenia materiału badawczego oraz jego odpowiedniego zastosowania. Należy jednak zauważyć, że o ile w zasadzie brak jest literatury, która *stricte* dotyczy egzekucji z praw własności przemysłowej, o tyle niedosyt budzi wykorzystanie literatury dotyczącej ogólnych zagadnień postępowania egzekucyjnego i egzekucji oraz kwestii materialnoprawnych związanych z własnością przemysłową.

Przedstawione wyżej uwagi polemiczne nie obniżają merytorycznej wartości recenzowanej rozprawy. Jest to praca oryginalna, w której Autor rozwiązał wiele zagadnień praktycznych i teoretycznych, wykazując się znawstwem omawianej materii. Praca wypełnia lukę istniejącą w polskiej doktrynie. Jest bardzo przydatna dla praktyki i stanowi istotny wkład w rozwój teorii prawa procesowego cywilnego. Stanowi ona samodzielne rozwiązanie zagadnienia naukowego i jest świadectwem wiedzy teoretycznej Autora w dziedzinie prawa postępowania cywilnego. Ze względu na naukowe i poznawcze walory

rozprawy należy postulować jej opublikowanie w celu szybkiego wprowadzenia jej treści do obiegu naukowego.

UWAGI KOŃCOWE

Opiniowana rozprawa mgr Michała Sehna odpowiada w pełni wymaganiom stawianym przed pracami doktorskimi. Znajomość zagadnień praktycznych i teoretycznych, których dotyczy tematyka rozprawy oraz cechujący się kulturą słowa sposób prezentacji poglądów dowodzi, iż mgr Michał Sehn jest Autorem dojrzałym, który dobrze opanował warsztat naukowy.

Sposób zakreslenia pola badawczego, metodyka analizowania badanych zagadnień, poprawne przedstawienie wyników badań dogmatycznych świadczą o opanowaniu przez Doktoranta metod prowadzenia badań naukowych. Rozprawa doktorska pt. „*Egzekucja z praw własności przemysłowej*” prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną w dyscyplinie nauki prawne, umiejętność samodzielnego prowadzenia przez Doktoranta pracy naukowej oraz stanowi oryginalne ujęcie przedstawionej problematyki. Samodzielne rozwiązanie zagadnienia naukowego wskazuje na umiejętność Autora organizowania własnego warsztatu naukowego oraz prezentowania oryginalnych poglądów.

Reasumując uważam, że rozprawa doktorska magistra Michała Sehna pt. „*Egzekucja z praw własności przemysłowej*” odpowiada wymogom przewidzianym w art. 187 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2021.478 t.j.) i uzasadnia na podstawie art. 191 powołanej ustawy dopuszczenie Doktoranta do dalszych czynności w postępowaniu o nadanie stopnia doktora nauk prawnych.

Joanna Bodio

/-/ dr hab. Joanna Bodio